

ולחקור באיזה מקומן של הזהיק והתקונים מעניני עבודות יוצרנו ובוראנו ית"ש וזכרו לעד יתעלה. גודל שכרן ועונשם ע"כ העתקתי המאמרים האלה. ובודאי המאמר קונה ההתלהכות בלכס המהור לעבוד אותו ית' ברחימא ודחילא הן בשירים ותשכחות הן בתפלה הן בכל מ"ע ולית כולו. ולזה יזכו לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלא כולו ודי בזה הערה.

ש ע ר   ש ע ר ה שיר פסוקי דזמרה   השלישי

השער הזה יהיה כלול כל פסוקי דזמרה ושירת הים מביש עד יוצר אור ועיב זה שמו אשר יקראו לו שער השיר ובו יבואר גודל מעלות זקיפת הידים בתפלה ושכחים ותהלות. ואח"כ דקדוק התיבות והמלות. וכוננת פסוקי דזמרה על הסדר עולות.

פרק ראשון

טרם נבוא שערינו בתודע כוננת פסוקי דזמרה צריכין אנהנו למודעי ידיעה בתפלה מכלל יופי העבודה הצריך לכלל כל פרטי עבודה ועבודה בעבודתו ליתיש והוא גודל מעלת זקיפת הידים בתפלה או בהודאה ושבת להבורא ית"ש וגודל מעלת לעבודה זו לאין ערך ותכלית כמבואר בזהיק פ' יתרו ד' ס"ז ע"א וז"ל עשרה שליטין אשר היו בעיר. אל"ן אנון עשרה די ממנן על פרישו דידין לעילא לנמלא ההיא צלותא או ההיא ברכתא ויהבי ביה חילא לאתקרא שמא קדישא ואתברך מתתא, כיון דמתתא אתברך מההוא פרישא דידין לעילא כדון אתברכא מעילא ואתיקר מכל סטרין. ואל"ן עשרה אנון ממנן לנמלא מאנון ברכאן דלעילא ולארקא לתתא ולברכא ההוא דמברך ליה דכתיב ואני אברכם. בני"כ יסתמר בני"ג בשעתא דירים ידוי לעילא למהוי בצלז או בברכן או בבעותא ולא ירים ידוי למגנא בני"ג דאל"ן עשרה אנון זמינן ומתערין לגבי' ההוא פרישו דידין ואי הוא למגנא אנון עשר' לטיין ל"י במאתן וארבעין וחמניא לוטיין והאי הוא דכתיב בני' ויאהב קללה ותבואהו וכדון רוח מסאבא שרי' על אנון ידיו דאיהו ארחיה למשרי על אתר רקניא וברכתא לא שרי' באתר רקניא ועי' הרמותי ידי א' ה' א' עליון מתרגם בצלז. ובהאי פרישו דידין אית רזין עלאין. בשעתא דאתפרישו ואזרקפו לעילא אוקיר בני' לקביה בכמה רזין עלאין. אחזי ליחרא רוא דעשר אמירין בנין ליחרא כלא ולא אתברכא שמא קדישא כדקא חזי ואחזי ליחרא רוא דרתיכין פנימאין ורתיכין דלבר בנין דיתברך שמא קדישא בכל' סטרין ויתיהר כלא כחרא עילא ותתא כו' ובהא כל סטרא דקדושא אתאחד לעילא לארמא כדון כל סטרין אחרנין אתכפיין כלתו ואזון למלכא קדישא. עכ"ל. אחזי ורעיי איך לא יתלהב האדם אל העבודה העצומה הזאת ובנקל לעשותה שאין ערך ותכלית לגודל מעלתה שכל העולמות העליונים הקדושים מתיחדים ומתקדשים על ידי עבודה זו וכל הסי' מתכפיין ומתבזין ועי' נתברך ונחייקר שמא קדישא מכל סטרין כמבואר בזהיק הנ"ל לכר מהשכר הגדול והנפלא שנוכר בזהיק הנ"ל לאדם שגורם כל זה בזקיפות ידיו בתפלה או בהודאה אך יזהר האדם מאד שלא יהי' כף אחת מחוברת אל חברתה והיו לאחדים בעת הזקיפה

רק מרוחקים זה מזה קצת וזה מכואר כוה"ק פ' נשא ד' קמ"ו ע"ב ע"ש ושם ד' קמ"ה ע"א מכואר שיר ימין רוממה ביותר שאת מעט למעלה מיד שמאל בעת הזקיפה ושלא בשעת תפלה או שבח והודאה יוהר אדם מאד שלא יוקף ח"ו ידיו כי האדם יראה לעינים גודל העונש המכואר כוה"ק הנ"ל. אך בשעת תפלה לא יתשלש בעבודה זו הרמה כי כל כוונת הכוורא ית' בכריאת האדם בעה"ז הוא שיעשה האדם רצונו ית' ולעשות לו נחת רוח בכל מה דאפשר. ושלמה המלך ע"ה אמר בחכמתו כל אשר תמצא ירך לעשות בכחך עשה וגו' ודי בהערה זו.

פרק שני

דקדוק המלות אחר שהקדמנו בפרק הקודם דבר כללי הנצרך לפרט של כל התפלה אמרנו כל מן דין סמכו לנא להוסיף עוד פרק א' כללי הצריך לכל התפלה ולכל ברכה והודאה והוא ענין דקדוק המלות שכל תיבה אשר יוציא מפיו תהיה שלימה דהיינו שיתן ריוח בין הדבקים כמ"ש בטור וכשיע' סי' ס"א אף בפסוקי דזמרה צריך לדקדק בכך. וכתב הרמ"א וה"ה הקורא כהנ"ך צריך לזהר עכ"ל. והוא כהיות כי תיבה שאינה שלימה במתכונתה לא תעשה פעולה ולא תעלה לרצון לפני הכוורא ית"ש ויתעלה כי אינה נחשבת לתיבה כלל ולפעמים יראה כחורף וגודף ר"ל. כמכואר כוה"ק פ' פנחס ד' רמ"ו ע"א. וז"ל מאן דאפיק מלין דצלוחין או דאורייתא מפומיה בעי לאפקא לון בהטחנה שלימים ולא בהלעטה חסרים עכ"ל. ובדף רל"ו ע"א מסיים כוה"ל ואינון מלין אתקריאו שלימים (פ"י קרבן שלמים) ואוחרנין דאנון שטיין דאכלין מלין בהלעטה מה כתיב בהו הכשר עוודנו בין שיניהם ואף ה' חרה וגומר דחמנא לצילן עכ"ל ובדאי יחרד האיש וילפת האדם בראותו דברי הזה"ק הלז ותסמר שערות ראשו כשמשער בעצמו שאינו מוציא התיבה כמות שהיא צריכה ח"ו הן בלמוד הן בתפלה.

ולתועלת אנשים כערכי עמדתו בזה הפרק להכריז כל מריע אינש בדבורי' להזהר בהם וכיוצא בהם, הנה ארז"ל כגמרא דברכות דף ט"ו ע"ב וז"ל תני רב עובדי' ולמרתם שיהא למודך תם שיתן ריוח בין הדבקים עני רבא בתרי' כגון על לבבך על לבבכם ככל לבבך ככל לבבכם עשב כשרך ואבתם מהרה הכנף פתיל אתכם מארץ עכ"ל הגמרא. תוספות ד"ה בין הדבקים רב אלפס מוסיף כגון וחרה אף כו' וכן מוסיף וראיתם אותו וזכרתם את ועשיתם את שצריך ליתן ריוח בין מ"ם שבסוף תיבה לאר"ף שבתחלת תיבה לאחריה כו' עכ"ל התוס'. והובא בטור וכשיע' סי' סע"ף כ' כ"א. ועוד נוסף הוא כלל גדול אמרו הסודקקים. שאף גם זאת בכלל אות נח נראה שבסוף תיבה לאר"ף בתחלת תיבה שלאחריה צריך ליתן ריוח ביניהם שלא תחבלע אחת בתורתה. ואף גם זאת כהיות שהם אמרו וכיילו כלל רבא ליהוה באר"ף שאחר נח נראה ליתן ריוח שלא תחבלע. דבר הלמד מענינו והוא שצריך להזהר מאוד גם בין כלל נח נראה שכסוף תיבה ובין אותיות הע"י שבתחלת תיבה שלאחריה ליתן ריוח ביניהם וחד מעמא הוא שלא תחבלע. כפי אשר יבואו לפנינו כמה תיבות להראות דוגמתן הלא יכינו וישכיל זאת ולמראה עיניו ישפוט שכלו הזך יתנו עידיהן ויצדקו וישמעו ויאמרו אמת.

ואני טרם החלי לדבר בפרשיות הדבר אקדים כלל הצריך לפרט להסביר ענין נח נראה דמי שלא ראה מאורות ספרי הדקדוק מימיו ואינו יודע כטיב נח נראה ונח נמתר. דע כי כל אותיות אלפ"א בית"א זולת אותיות והי"א תמיד הן מורגשות כמכתא אפילו בהיותן נחות בלא תנועה כמו אף הן יש שם אף האות האחרונה שכתובות אלו

הם נחים בלא תנועה והם מורגשים במוצאם וזהו הנקרא נח נראה לפי שהאות הנחה בלא תנועה היא מורגשת במכבא ומזה תקיש אל השאר מאותיות האלפ"א בית"א כשהם נחים בלא תנועה הם נחים נראים ומורגשים במכבא, זולת אותיות והי"א שעמדה נחה בלי תנועה הם לפעמים נחים נסתרים ואינם מורגשים במכבא כמו קרא בנו ענה אבי שאות האחרונה כתיבות אלו הם נחים בלא תנועה ואינם מורגשים במוצאם וזהו הנק' נח נסתר שהאות הנחה בלא תנועה היא נסתרת במכבא ואיני מורגשת, ולפעמים אותיות הי"ו נחים ונראים כמו עיני עיני עינה במפיק ה', זולת האל"ף שחמיד כשהוא נח בלא תנועה הוא נח נסתר. עוד כלל אחר אמרו המדקדקים ששיווי המכבא יסבול שינוי המכתב וע"כ שני אותיות שהם ממוצא אחד כעבור שהם קרובים במכבא לפעמים מתחלפים במכתב כמו מהאב אנכי את גאון יעקב דינו מתעב, נשפת כרוחך דינו נשבת וכן כדו"ף הבקר לענים הבקר דינו הפקר ודומיהם רבים. כהיות מזה יראה האדם לעינים ששתי אותיות הבאים ממוצא א' הם בנקל להתחלף או להתבלע במהירות המכבא וע"כ צריך האדם להזהר בזה עד מאוד שלא יחליף ולא ימיר דתו של התיבה אות א' עם חברתה כמוצאה וכן שתי תיבות שסוף תיבה הראשונה ותחלת תיבה האחרונה הן ממוצא א' ליתן ריוח ביניהן שלא תחלע אחת בחברתה.

אחרי הראותך כל אלה עלינו להביא רא"י בכמה תיבות להראות דוגמתן בכדי שישים האדם על לבו להזהר בהם ובכיוצא בהם, כגון תיבת דבר אל אם לא יתן ריוח בין שתי התיבות יחטוף הרי"ש של דבר לתיבת אל ויהי קריאתו דב לל ונמצא שלא אמר הב' תיבות אלו ככתבן כלל כי על תיבת דבר אמר דב ועל תיבת אל אמר לל לכן צריך האדם להפריד בין הדבקים בכדי שירגיש בעצמו שיצאו מפיו ב' תיבות אלו בשלימות דבר אל וכן וידבר ה'. וידבר אליו. ויאמר ה'. ברוך אתה ה' אלהינו אם לא יתן ריוח ביניהם יאמר וידבר רדני. ויאמר רדני. ברוך אתה. אדני אלהינו. הן אמת יהנה חכי שרוב העולם נזהרים בתיבות ברוך אתה ליתן ריוח ופירוד ביניהם אך בכל שאר הנחים נראים שכא אחריהם תיבה המתחלת באות א' או באות ה' או באות ו' או באות ע' אינם נזהרים כלל והנה עיניכם הרואות באות א' שתחלע אחר נח נראה ועיניכם תחוינה משרים משפט אותיות הע"י ג"כ להתבלע אחר נח נראה שבסוף תיבה במהירות המכבא כגון הארץ הטבה. מלך העולם. שספאת מהירת המכבא יקרא הארץ שטבה מלך העולם וכן באות ע' שכתחלת תיבה הכאה אחר נח נראה שבסוף תיבה כגון בין עיניך אוהב עמל. ישאל עמך. וכתבתם על. מפאת מהירת המכבא יקרא בין עיניך. אוהב עמל. ישאל למך וכתבתם מל וכן באות ו' שאחר נח נראה שבסוף התיבה כגון למען ירבו. עבודת ישאל. מגן ישענו מפאת מהירת המכבא יקרא למען ירבו עבוד תשראל מגן ישענו. והחוש תמיד על זה, וכלל זה יהיה כידו של אדם שכל תיבה שבסופה נח נראה ואחריה תיבה המתחלת באות א' או באות ה' או באות ו' או באות ע' צריך ליתן ריוח ופירוד בין הב' תיבות לכלתי ישמט ויתבלע אותיות א"ה"י"ע שאחר הנח נראה, וזה דבר השמטה והבלעה של אות ט' או אות א' אחר נח נראה נוהג גם באמצע תיבה אחר שו"א נח נראה כגון תפארת שתחת הפ"א שו"א נח ותחת האל"ף סגו"ל במהירת המכבא בלי הרגשה יקרא תפארת הפ"א בסגו"ל ותחלע הא' וע"כ צריך לחטוף מקודם הפ"א לחי"ו שלפניו ויאמר תפ ואח"כ באותו רגע בלי הפסקה כלל יאמר ארת רצוני בזה שירגיש במכבא היטיב אות האל"ף שאחר הפ"א וכן באות ע' שבאמצע תיבה אחר שו"א נח נראה כגון תיבת שעתם ובשעריך וכן אחר שו"א נע

כגון שְׁבַענו קוֹרְאָיו אם לא יהא נזהר בהם יקרא שְׁתֵּם וּבְשָׁרָה. שְׁבַנו קוֹרְיו וטעות זה שבאמצע תיבה אחר שו"א אינו נזהג כי אם באות א' ובאות ע' אבל לא באותיות היו"ו וע"כ בכל הדברים האלה אשר ראו עיניך צריך האדם מאוד לזוהר שיתן ריוח ביניהן ובכמותן וכן כמוצא האותיות אם לא יהא זריו וזוכר להזהר בכל אַתָּה ואות כמוצאו יהא חלופו אות אחר ממוצאו. כגון וְאֶתְּבִיחַ כָּל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשֶׁךָ בְּשִׁבְתְּךָ וּבְקוֹמְךָ וּבְתַבְתֶּם. וכיוצא יהא נזהר שלא יחליפנו כמוצא כו"ט עם הפ"א שהם קרובים במכטא ויקרא וְאֶתְּבִיחַ ככל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשֶׁךָ בְּשִׁבְתְּךָ וּבְקוֹמְךָ וּבְתַבְתֶּם. וכיוצא ובמוצא דמלג"ת כגון תיבת יְדַכֶּם יקרא יְדַכֶּם. וכן בשתי תיבות שסוף תיבה ראשונה ותחלת תיבה האחרונה הם ממוצא א' כגון בְּיַד טְהוֹרִים מְעַט דְּבַשׁ אם לא יהא נזהר יקרא בְּיַד טְהוֹרִים מְעַ דְּבַשׁ. וכן כמוצא זמשר"ץ כגון תיבות וּלְכַבֹּד שְׁמֶךָ מפאת מהירות המכטא יקרא וּלְכַבֹּצְמֶךָ וכן אָפֶס וּזְלָתוֹ וכן כמוצא גיכ"ק כגון עֲנֵג קָרָא כמהירות המכטא יקרא עֲנֵ קָרָא ודומים רבים והחוש תעיר על הכל וכן בתיבה שסופו ט' או ד' נח נראה ואחריה תיבה המתחלת באות צ' או באות ז' כגון מְעַט צָרִי. בְּיַד צְדִיקִים. בְּיַד יְדִים. אם אינו נזהר בהם ליתן ריוח ופירוד בין הדברים יקרא מְעַצְרִי. בְּיַד צְדִיקִים. בְּיַד יְדִים. והחוש והנסיון תעיר ע"ז ומוכן בטעמו. לכל משכיל. וע"כ צריך האדם להזהר בזה עד מאוד ולהרגיל את עצמו בכל התפלה וההרגל נעשה טבע להוציא מלין דכשרין בשלימותה ולא תחסר כל בה כי הלא זה ידוע מזה"ק שככל אות ואת וככל קוץ וקוץ חולין כמה וכמה רכבות עולמות עליונים קדושים ונעלמים כמבואר בזה"ק פ' אחרי ד' ע"ג ע"א וז"ל ת"ח מלה קדמאי דאורית' דיהבין לינוקא אל"ף בית דא מלה דלא יכלי בני עלמא לארבקא בסוכלתנו ולמסקא ל"י ברעותא וכ"ש למלצה בפומיהון ואפילו מלאכי עלאי ועלאי דעלאי לא יכלין לארבקא בגין דאנון סתימין דשמא קדישא זאל"ף וארבע מאה וחמש רבבן דעלמין בלהו תליין בקוצא דאל"ף ושבועין זתרון שמהן קדישין גליפין באתווי רשימין דקיימי בהו עלאי ותתאי שמיא וארעא כורסאי יקרא דמלכא תליין מסטרא חדא לסטרא חדא דפשיטותא דאל"ף (פי' קו האמצעי של הא') קיומא דעלמין בלהו וסמכין דעלאין ותתאין ברזא דחכמתא ושביילין סתימין ונהרין עמיקין ועשר אסירן בלהו נפקין מההוא קוצא תתאה דתחת אל"ף מכאן ולהלאה שארי לאתפשטא אל"ף כ"ח עכ"ל. היוצא מזה כשהאדם מוציא מפיו התיבה באותיותיה כתקונה מנענע כל העולמות העליונים התלויים בהם, אך כשאין האדם נותן דעתו ולכו אל הרגשת המכטא היטיב מחליף תיבה זו לתיבה אחרת שאינה כלל בתקון סדר התפלה וגורם פגמים גדולים רחמנא לצלן באותן העולמות העליונים הקדושים התלויים באותן האותיות של תיבה זו כנו' בזה"ק בהרבה מקומות דבאתערותא דלתחא תלי' אתערותא דלעילא. כמבואר בזה"ק פ' בחקתי דק"ב ע"ב וז"ל בקיצור ובמלה דפומא תלי' עובדא לאתערא לעילא. ובפ' מצורע דנ"ה ע"א. ז"ל הַצְּיֹנָה תַּפְלִיתִי בְּלֹא שַׁפְתִּי מַרְמָה אֲרָא הִכִּי תִּנְיֵן כֹּל מַלְאָה וּמַלְאָה דַּאֲפִיק בִּי מִפּוּמִיהַּ מִלֵּקָא לַעֲיָלָא וּבִקְעָא רַקִּיעִין וַאֲעֵלַת לְאַחַר דַּאֲעֵלַת וְתַמֵּן אַתְּבַחַנַּת הֵיאָּא מַלְאָה אִי הֵיאָּא מַלְאָה דְּכַשְׂרָא אִי לֹא אִי הֵיאָּא מַלְאָה דְּכַשְׂרָא אַעֲלִין דַּהּ קָמִי מִלְּכַא קַדִּישָׁא לְמַעַבַּר רַעוּתָא וַאֲיִ לְאוֹ סַמִּין דַּהּ לְסַטְרָא אַחְרָא לְאַתְעָרָא כַּהֵוּא מַלְאָה רוּחָא אַחְרָא עַכ"ל.

אחיי ורעי אם תיבות כאלו שנאמר בהם הכשר עודנו בין שיניהם אף ה' חרה וגו' רחמנא לצלן כנ"ל בזהר פנחס שהעקתני יהי' מלה דכשרא זאיך תעשה תקונה בעולמות העליונים הקדושים ואיך יעמדו לפני הכורא יח"ש ויתעלה אוי לאותו בושה

שסאטין אותה לסטרא אחרא כאמור בזה"ק הנ"ל ע"כ לכך יהגה אימה ולכך תשית לרעת הרגשת המבטא היטב הן בתפלה הן בקריאת הפ' שמות' בכל ערב שבת קדש להוציא כל תיבה ותיבה בשלימותא כדקא יאות. וז"ל זה"ק פ' וישלח דקע"ו ע"א רש"א כל אנון מלין דאורייתא וכל ההיא אורייתא ראשתדל בה בר גש בהאי עלמא אנון מלין וההיא אורייתא קיימא קמי' קב"ה כו' עכ"ל. ובוודאי מלין כאלה שאינם שלימות שנאמר בהם הכשר עורנו בין שיניהם ואף ה' חרה כו' כנ"ל איך יכולים לבוא לפני הבורא ית"ש כנזכר בזה"ק הנ"ל. א"ין מלין קיימא קמי' קב"ה כו' וכל אשר בו טום לא יקרב כי לא לרצון יהיה לפני ה'.

גם בברכת הנהנין אם יסתר להוציא דבר לפני האלדים ולא ישים ריוח בין הדברים נמצא אומר ברו ה' ה' אדנ' ילהינו מל' ה' העולם בודאי אינה נחשבת לברכה כלל שלא אמר ששה תיבות של עיקר הברכה שהן כ"א ושם ומלכות נמצא שאכל או שתה בלא ברכה ונקרא גזלן ומועל ר"ל שנהנה מעוה"ז בלא ברכה כידוע מהגמרא הקדושה ואוי לאותו בושא. וכן בק"ש אם לא נזהר בדקוק המלות במבטא היטב כמבואר לעיל איך השלים רמ"ח תיבות בק"ש כי בוודאי רוב תיבות של ק"ש יחסרו מפאת הבלעת התיבות זו בזו וזאת תיבות מיוחדים שלא יקרא אותם כלל ככתו' וישניה לתיבה אחרת כמבואר למעלה ובודאי אינה נחשבת כלל לתיבה ובעויה בק"ש על מקומו יבא בשלום באריכות יותר קצת. לכן חיוב גדול על האדם להרגיל עצמו בזה ובתחלת הרגלו יעשה כמ"ש בדים שיוציא התיבות של כל התפלה מפיו כמונה מעות ממש בכדי שינצל מעונש הנזכר בזה"ק הנ"ל עד שירגיש בעצמו שבוודאי לא יכשל בזה ואז יוכל לדבר התיבות אף במהירות קצת. ויזהר האדם בדקדוק התיבות לכל סדר התפלה אף בפ' איזהו מקומן ובכרייתא דר"י כי הם ג"כ מתקוני עולמות העליונים כנ"ל. גם בקריאת הפ' שמות' בכל עש"ק וגם בלמוד הנ"ך כמ"ש רמ"א בש"ע והבאנו למעלה. וביחוד בברכת הנהנין ויבא עלינו ברכת טוב. ודי בהערה זו. ע"כ תקוני תפלות של עולם העשיה.

פרק שלישי

הנה אחיי ורעי בודאי בזמרות ושכחים אין צריך זירוז אל הכוונה וההתלהבות כי התיבות בעצמם באמירתם ובינת אדם לו בפירושי המלות מלהבים לב האדם לעושהו אל הכוונה ובהיות שאין מזרזין אלא לזרזו ונזכר הליכות עולים לו בקדש. ע"כ היום יציאתי עושה רושם לרמוז לאדם בכמה מקומות של שכחים איזה כוונות ישרות ותן לחכם ויחכם עוד בעצמו אל השאר.

סזמור שיר חנוכת הבית לדוד. הוא תקון גדול מתקוני התפלות לאוסרו קודם ב"ש ע"פ האריי ז"ל. ובמזמור זה ראוי לכיון כוונת ישרות וזה הוא כשיהיה לאדם איזה מיהוש או חולאת רחמנא ליצילן בכריאותו או בכני ביתו ח"ו ויתרפאו בעזיה או כשיאמר אלו התיבות שועתי אליך ותרפאני יתן בלבו ומחשבתו שבת וחודאה גדולה בכוונה עצומה להבורא ית' על ששלח רפואה לו או לבני ביתו מהמחוש והחולי ר"ל. ובפסוק ה' העלית מן שאול נפשי וגו', יתן בלבו שבת גדול בשמחה עצומה להבורא ית' על שנתן חלקו וגורלו בתוך מכירי ועובדי אל אמה. ויכוין ממש הכוונה של הברכה שלא עשני עו"ג כנ"ל, וצריך האדם לידע שכל ספר תהילים חבר דוד המלך ע"ה ברוח הקודש על כללות ישראל וגם התיבות שמורים שדבר בשביל עצמו טרומו בהם גם על

יְסוּד וְשׁוֹרֵשׁ הַעֲבוּדָה

נב

כל איש בפני עצמו כי כל דבר הנאמר ברוח הקודש נאמר על כל ישראל ועל כל יחיד פרטי. ובפסוק מה בצע בדמי יחפלא אדם במחשבתו שלא ימות הוא ולא אחד מבניו ולא שום אדם מעם קדוש הישראלי קודם זמנו. כי בודאי כל אחד מעם קדוש הישראלי מרום ומשבח להכורא יתברך בעודו בחיים כל אחד לפי שכלו יהלל איש ואחד המרבה ואחד הממעיט לא החסיר מלשבת ומלרומם ליתיש אך משימות היוודך עפר היגיר אמתך. ובפסוק שקט ה' ותנני וגו' יכוין ויתפלל על עצמו ועל כלל ישראל. ונקוט האי כללא בידך באיזו פסוק שמדבר איזו ענין תפלה כלשון יחיד ומדבר בערו לא יהיה כוונת האדם על עצמו לבד רק על כללות ישראל. ובתיבות ה' אלהי לעולם אודך יקבל עליו במחשבתו קבלה אמיתית בשמחה עצומה שישבת ויודה להכורא יתיש הוא ובניו ג"כ ע"י שיחנך אותם לזה כל ימי חייהם.

ואחר מזמור זה יאמר האדם בעמידה דוקא ה' מלך ה' מלך ה' ימלך לעולם ועד ב' פעמים ואח"כ יאמר פסוק והי' ה' למלך וגו' פעם אחד ג"כ מעומד האר"י ז"ל. וגודל מעלתם מרומם בתקונים. תיקון ע' דף קל"ו עמוד א' לכן יוהר האדם לאומרים בכוונה ובשמחה עצומה מאד כי זה הוא מתקוני התפלה ג"כ מסדר התקונים בעולמות העליונים אח"כ יאמר פסוק הושיענו כו' על הסדר שנדרשם בסדרים.

ואח"כ יאמר השבח הגדול של ברוך שאמר ויתלהב לב האדם לומר אותו בכוונה ובשמחה עצומה מאד כי שבת הגדול הזה תקנוהו אנשי כנסת הגדולה ע"פ פתקא דנפל מן שמיא כנזכר במ"ז סי' נ"א ותקון של שבת הגדול הזה בעולמות העליונים הובא בזה"ק פ' ויקהל ד' רמ"ו ע"ב וז"ל צלותא איהי תקונין מתקנין דמתתקנין כהדא אנון ארבע' כו' תקונא קדמאה תקונא דגרמיה בגין דאצטרך לאתקנא גרמי' במצוה וקדושה (פ"י בציצית ותפילין) ולאתקנא בקרבנין ועלוון לאתדכאה (פ"י באמירת הקרבנות וקטורת) תקונא חניינא בתקונא דקיומא בהאי עלמא בעובדא דבראשית לברכא לקב"ה על כל עובדא ועובדא לקיימא קיומא דהאי עלמא ועל דא בכרוך שאמר ברוך ברוך על כללא תקונא תליתאה דאיהו תקונא לעלמא לעילא בכלל אנון היילי חילין ומשריין באינון הללויה כו'. תקונא רביעאה תקונא דצלותא בתקונא דרזא דשמא קדישא. עכ"ל בקצור. לכן ראוי לכל משכיל שיאמר השבח הגדול הזה במחון גדול ולא כמהירות ויתבונן בכל שבת של כל ברוך חכמתו הנפלאה וגבורותיו יתיש וליתן במחשבתו הודאה ושבת להכורא יתיש כמיש הזה"ק הנ"ל לברכא לקב"ה על כל עובדא ועובדא ולשמות שמחה עצומה על גודל אלהותו יתיש ויתעלה כבריאת מעשה בראשית ובגודל רחמנותו על כריותיו וגודל אלהותו הנצחית לעולמי עד. היינו בכרוך שאמר והיה העולם ובכרוך עושה בראשית ובכרוך אומר ועושה ישמח שמחה עצומה כגודל אלהותו יתיש שבמאמרו לבד עשה כל הבריאה כמפורש בתורתינו הקדושה ויאמר אלהים ויאמר ויאמר, ובכרוך מרחם על הבריות יכוין האדם על עצמו ג"כ שכרוב רחמנותו ית' סובל עונותיו ומאריך אפו עליו ויתן במחשבתו הודאה ושבת לו ית' ע"ז שעושה עמו הסד כשכיל רחמנותו הגדולה ולא בשכיל זכיותו. ובכרוך חי לעד וקים לנצח ישמח שמחה עצומה באלהותו הנצחית לעד ולעולמי עד ויתלהב בשמחה עצומה כגודל אלהותו יתברך שמו ויתעלה זכרו לעד עד סיום השבח הגדול הזה. ודי הערה בזה.

פרק רביעי

הודו לה' קראו בשמו כו', הנה אחר שכבר מוזהר ועומד בפרקים הקודמים לומר

התיבות כתקונן וגם יתכונן המלות בפירושן יזהר ג"כ מאד לאומרם כהתלהבות גדול וכשמחה עצומה ולכוין עיקר המכוון מהמלה, ודמות להכנה הוא לו מפסוק של התהללנו בשם קדשו אחר שיכוין פירושם שהאדם אומר לזולתו התהללנו והתפארו בשם קדשו של הבורא ית"ש ויתעלה צריך לכוין עיקר המכוון מהמלות האלו שעיקר הכיוון הוא שיתפאר האדם בהכורא ית"ש ויתעלה זכרו לעד דהיינו שישמח בלבו שמחה עצומה לאין תכלית על זה שיש לו אלוה וארון ופטרון כזה. וכדי להסכיר הענין יראה דוגמת דבר זה אדם שיש לו אב שהוא גדול מאוד בתורה בגלגה ובנסתר וממלא חכמת לב בכל החכמות וכל רז לא אנים לוי והוא חסיד גדול קדוש וטהור ועושר מופלג בכל המעלות אלו אין כמהו בכל העולם ובשכיל רום מעלתו הגדולה בכל הניל נעשה חשוב בכל העולם כי בווראי כי זה כל האדם בשיעורו יכול לשער התפארת והתענוג שיש בלב בנו תמיד על שיש לו אב כזה בכל המעלות שאין כסוהו בכל העולם ובוודאי מתפאר תמיד בפני בני אדם ע"ז ומספר תמיד בשבחים של אביו את כבוד עשרו ורב בעניניו גדולתו וחכמתו וחסידתו וגבורתו ומדותיו. והנה אחי ורעי אהובי נפשי ואם המה באדם כך שמתפאר בנו בו בתמידות בכל המעלות הניל אף כי כל מה שיש לו אינו שלו כי מי ברא את אביו ומי ילד לו את כל אלה המעלות לאביו הלא הבורא הוא המלמד לאדם דעת ולו הגדולה והגבורה והעושר עכ"ז מתפאר בו בנו בתמידות כניל, ואיך לא ישעה האדם אל עושהו שהוא מקור כל המעלות והשכליות להתפאר בו ית"ש תמיד בכל עת ובכל רגע שיש לו אב ופטרון כזה. ומה גם בעת לעשות לה' שמדבר האדם מענין זה מהתפארות הבורא ית"ש דהיינו שאומר התהללנו בשם קדשו האיך יעלה על הדעת להוציא את עצמו מן הכלל המתפארים והמתהללים בשם קדשו מלחת בלבו שמחה עצומה לאין תכלית על זה שיש לו אלוה וארון ואב ופטרון כזה וכדומה לזה בפסוק בה' תתהלל נפשי איך הוא מוציא מידי מחשבה בהתפארות הבורא ית"ש לחטוף חכף ומיד לומר תיבות אחרות שאחריהם ולא יתן אל לבו התפארות הבורא ית"ש ויתעלה וישמח בלבו ובמחשבתו שמחה רבה ועצומה שיש לו אלוה ואב ופטרון כזה. ואיך לא יהיה האדם כמעט במל מצביאותו הגשמית מרוב ההדוה והשמחה בלבו מגודל התפארות הבורא ית' ויתעלה ולא יהי ח"ו דובר שקרים ר"ל שאומר בעצמו התהללנו בשם קדשו או בה' תתהלל נפשי ולא מקיים בלבו מה שאומר בפיו כי עיקר ההתפארות היא השמחה שבלב כמיש ושמח בלבו ואיך לא יבוש האדם לפני הבורא ית"ש ע"ז. גם בתיבות ישמח לב מבקשי ה' וכיחוד בתיבות זכרו נפלאותיו אשר עשה כו' הוא ה' אלהינו שירו לה' כל הארץ כו' ספרו בגוים את כבודו בכל העמים נפלאותיו כי גדול ה' כו' וכיוצא בווראי ראוי להתלהב לב האדם באמירתם אל שמחה עצומה על גודל אלהותו יתברך שמו. ודי בהערה זו.

ובתיבות הבו לה' כבוד ועוהו הבו לה' כבוד שמו. בכדי שלא יהיה ח"ו כדובר שקרים ראוי לאדם לקבל עליו מסירת נפש במחשבתו בציור איזה מיתה כי כמסירת נפש של האדם התחנן בעה"ז נהגדל כבוד שמו הגדול ית"ש ויתעלה בכל העולמות העליונים ותחתונים. כמבואר בשער הא' ודי כזה. ובפסוק חילו מלפניו כל הארץ יכנים בלבו יראה עצומה לפני הבורא ית' שלא יהיה ג"כ דובר שקרים ח"ו. ובפסוק אל נקמות הופיע יתפלל אדם במחשבתו שהשם יתעלה ינקום דמם של הרוגי מלכות מהאומות, האר"י ז"ל, ועושה בכונה זו תקון גדול בעולם העליון.

מוזמר לתורה הוא שבת גדול מאוד וכודאי ראוי לאומרו בהתלהכות גדול ובשמחה עצומה מאוד. והגם שבמוזמר זה מכוון שעבודת הכבוד ית' ויתעלה ית' דוקא בשמחה כמיש עבדו את ה' בשמחה ודבר זה מתורת משה רע"ה למדנו כמיש במשנה תורה תחת אשר לא עכרת את ד' אלהיך בשמחה ובטוב לבב, ואידי דאתי מדרשא כזה"ק חביבא עלי' ע"כ אעתיק לפניך ג"כ מאמר קצר מזה"ק פ' ויקהל ד' רי"ו ע"א וז"ל מאן דפליג מנו אהבה אתדבך באתר עלאה לעילא ואתדבך בקדושא דעלמא דאתי כו' ואי תיסא דפולחנא דאיהו מסטרא דיראה לאו איהו פולחנא פולחנא יקירא איהו אבל לא סליק לאתדבקא כו' וכד פליג מאהבה סליק ואתעטר לעילא ואתדבך בעלמא דאתי ודא איהו בר נש דאזדמן לעלמא דאתי זכאה חולקי' עכ"ל בקצור ובקיש בפסוק ואהבת אאריך בעז"ה כזה יותר. והצירוף להשמחה והאהבה בעבודת הכבוד ית' הוא יראת הרוממות ושניהם באים בלב האדם ובמשחבתו כא' עם נותן לבו ודעתו על זה וז"ל התקונים תיקון ו' ד' כיג ע"א וצלותין דאתחשיבו כקרבנין אם לא סליק לון בר נש בדחילו ורחימו מה כתיב בו' כי או יעשן אף ה' וקנאתו באיש ההוא. וז"ל עוד שם מאן די משתמע קלא בין באוריתא בין בצלותא בין בצעקה בלא דחילו מיד וישמע ה' ויחר אפו ותבער במ אש ה' כו' ואורייתא בלא דחילי ורחימו לא פרחת לעילא ומצוה בלא דחילו ורחימו לא יכלת לסלק ולמיקם קדם ה' כו' עכ"ל. לכן יזחר האדם מאוד בפרט בתפלה שיוציא הדבורים מפיו כיראה ואהבה עצומה מאד. ואם הרגיש בעצמו שהוציא איזה תיבה מפיו הן בתפלה הן בכרכת הנהנין בלא דחילו ורחימו אף שיצא מפיו בלא מחשבה זרה אך הרגיש שלא יצא מעוסקא דלכא יחזור לומר שוב שנית התיבה כתקונה. ודי בהערה זו הקצרה. ובפסוק דעו כי ה' הוא האלהים הוא עשנו ראוי לקבל על עצמו מסירת נפש להראות כזה קבלת מלכותו ואלהותו ית' ויתעלה. פסוקים של יהי כבוד מי שיעיין גדול מעלתם של ית' פסוקים אלו בכתיב הארזי"ל בודאי יתלהב לבו לאומרם ככוונה עצומה ובמתון כי הי"ח פסוקים אלו והי"ח אזכרות שבהם והקלי"ח אותיות שבהם ומספר ר"ת וס"ת שבהם הכל הוא במספר ובמפקד על סדר שמות הקדושים וסדרות ועולמות עליונים הקדושים גם ענין גדול השבח של הפסוקים אלו בעצמם מולידיהם התלהכות גדולה ושמחה עצומה בלב האדם מגודל אלהותו ומלכותו ית' ויתעלה. ודי בהערה זו. ובפסוק כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגולתו ראוי לאדם ליתן במחשבתו הודאה בשמחה עצומה לו ית' ויתעלה על זה שבחר אותנו ולגורלו הקדוש.

פרק חמישי

מודעת זאת מאמר רז"ל בגמרא דברכות גדול מעלת תהלת המוזמר של תהלה לדוד דאריא א"ר חנינא כל האומר תהלה ג"פ בכל יום מובטח לו שהוא בן עוה"ב ואיתא נמי בפרק כל כתבי והובא ג"כ בטור אריי יהא חלקי עם גומרי הלל בכל יום ומסקינן כי קאמר בפסוקי דומרה ומאי ניהו תהלה לדוד עד כל הנשמה תהלל יה: והובא באבודרה"ם בשם המדרש וז"ל ואומר במדרש למה כל פסוקי האלפא ביתא של תהלה לדוד באמצע הפסוקים אחרי האתנחתות מתחילין בויו חוץ משני פסוקים שהם חנון ורחום ה' וגו' קרוב ה' לכל קיראיו לומר לך חק אל לאומרו בכל יום הי"ח דחנון קו"ף דקרוב הרי ח"ק. אל"ף דארך למיד דלכל הרי א"ל עכ"ל. אתוי ורעוי בונדאי אין הכמחת הגמרא הקדושה אל האדם שהוא בודאי בן עוה"ב באמירת מוזמר זה בכל

יום על מי שאומרה בלא כוונת הלב ובלתי כוונת ההודאות בלבו לו ית"ש ויתעלה כפי הוראת התבות של כל המזמור הזה, וגם בודאי אין כוונת הכורא ית' ויתעלה שקשה עלינו עם קדוש חק לומר מזמור זה בכל יום כנ"ל באבודרה"ם בשם המדרש שיאמר אותו כמצות אנשים מלומדה בלתי שום שכל והכן במקרא לתת הודאה עצומה בלבו ובמחשבתו מעין כל פסוק ופסוק אך בודאי אחר כוונת הלב הן הן הדברים האמורים. וע"כ יזהר האדם במאוד מאוד בכוונת מזמור זה כפי ענין המלות והפסוקים המורים עליו. ופסוקי אשרי שלשתן יאמר האדם בכוונה עצומה ובשמחה גדולה בלבו כשאומר אשרי יושבי ביתך וגו' ישמח בלבו שמחה עצומה על שזיכה אותו ית' להיותו מן העומדים בבית המלך מלכו של עולם ולברך בשמו. ובפסוק אשרי העם שככה לו וביחוד באשרי העם שה' אלהיו יכניס האדם שמחה עצומה בלבו על אלהותו ית"ש ויתעלה ויתן הודאה עצומה בלבו לית"ש על שזיכה אותו להיות בחלקו הקדוש, ובפסוק ארוממך אלהי המלך ואברכה שמך לעולם ועד, ופסוק בכל יום אברכך ואהללה שמך לעולם ועד, פי' המלות של שני הפסוקים אלו מורים שמקבל האדם על עצמו שירומם ויברך ויהלל שמו הגדול ית' כל ימי חיותו לכן יזהר האדם מאוד בקבלה זו על עצמו כשמחה עצומה עד מאוד כב' פסוקים אלו שלא יהי' ח"ו דובר שקרים. ואחר שקבל על עצמו שישבח ויהלל שמו הגדול ית' בתמידות אח"כ מתחיל לשבח אותו ית"ש בפסוק ג' גדול ה' ומהולל מאוד כו' עד סוף פסוקי דומרה.

ובפסוק גדול ה' ומהולל מאוד ולגדולתו אין חקר יחשוב האדם במחשבתו בשמחה עצומה מגדולתו של הכורא ית"ש ויתעלה בבריאת העולמות העליונים עד אין חקר וסוף ותכלית וכלם נותנים לו ית' גדולה והתפארות לאין תכלית כמבואר לעיל קצת בשער הא'. גם בכל פסוק של המזמור העיקר הוא שיכוין האדם השבח של כוראנו יתברך ויתעלה, הנאמר בענין הפסוק, אך אבאר על כמה פסוקים פרטים מה שראוי לכוין להם כונה פרטית.

בפסוקי הדר כבוד הודך ודברי נפלאותיך אשיחה. ועוז נוראותיך יאמרו וגדולתך אספרנה. יכוין פרש"י והוא שיקבל על עצמו שישח יוספר בתמידות ככבודו ונפלאותיו העצומים ובגדולתו של יוצרנו ובוראנו ית' ויתעלה.

ובפסוק טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו ראוי שיתפלל האדם בלבו תפלה עצומה שירחם השם יתעלה על כלל עמו להטות לבבנו אל עבודתו ית"ש בלתי ידה מסנו נדה ח"ו. גם ראוי שיתפלל האדם בלבו באם יש איזה חולי בתוך ביתו ר"ל או על שאר חולי ר"ל יתפלל בזה במחשבתו שירחם עליו וישלח רפואה לאותו חולה. ובפסוק להודיע לבני האדם גבורותיו ראוי לאדם לקבל במחשבתו על עצמו להודיע לבניו גם לשאר בני אדם גבורותיו יתברך שמו וגודל מלכותו. ובפסוק סומך ה' לכל הנופלים וגו' ראוי לאדם להכניס בלבו שמחה עצומה כהכמתה על העתיד שיסמוך השם יתעלה את השכינה הקדושה שנקראת מוכת דוד הנפלת ויקים אותה מנפילתה לעתיד כמרומו בגמרא דברכות ד' ד' ע"ב שפסוק זה קאי על השכינה הקדושה ויתפלל במחשבתו שהקמתה תהי' במהרה בימינו. וראוי שיקבל עליו חיכך מסירת הנפש כציור איזה מיתה ויכוין שמזמור עצמו בשביל השכינה הקדושה לקרב בזה סמיכתה וזקיפתה ובפסוק עיני כל אליך ישברו. ובפסוק פותח את ירך. יכוין האדם בשמחה עצומה גבורותיו יתברך. ויתעלה על זה. מי כה' אלהינו המגביה לשבת המשפילי לראות בהשגחה פרטית על כל בריותיו וזן ומפרנס ומכלכל מקרני ראמים עד ביצי כינים כל א' ואחר

בעתו וכמוננו גבורות ה' בזה, גם יכוין בפסוק פותח את ידך הכוונה הנדפס במדורים. ובתיבות ויברך כל בשר שם קדשו לעולם ועד, יתפלל במחשבתו שיחגל כבודו יתברך בקרוב כביאת המשיח לעבדו כולם שכם אחד וזהו ויברך כל בשר שם קדשו שכל דרי תכל יכירו וידעו כי לה' המלוכה.

אחיי ורעיי בודאי ראוי לאדם לכוין בכל הנ"ל כי בודאי בכל כוונת האלו עושה אדם נחת רוח גדול ליצרו ובורא, ית"ש ויתעלה ודי הערה כזה.

הללויה שבין המזמורים תחלה וסוף והם עשרה הללויה ואמר אותם בהתלהבות גדול ובשמחה עצומה ובמתון דהיינו שיכוין פ"י המלה של הללויה שפירושו הללו י"ה וישמח בלבו שמחה עצומה על אלהותו ית"ש ויתעלה וזכרו לעד שיש לנו אלוה כזה שראוי להללו ולשבחו בכל השבחים הנזכרים במזמור זה ושבח זה של תבות הללויה שהוא שם ושבח כאחד עולה על כל השבחים. וז"ל הגמרא, בפרק ע"פ ד' ק"ד ע"א אריב"ל בעשרה מאמרות של שבח נאמר ספר תהילים בנצוח בנגון כמשכיל במזמור בשיר באשרי בתהלה בתפלה בהודאה בהללויה. גדול מכולם הללויה שכולל שם ושבח בכת אחת. עכ"ל הגמרא, וז"ל הוי"ק פ' תרוסה ד' קע"ג ע"ב פתח ר"א ואמר הללויה אודה ה' בכל לבב וגו' הא אתמר ואתערו ב' חכריא והכי איהו דדא איהו שבחא דקא סלקא על כל אנון שירין ותושבחן דאמר דוד בעשר תושבחן דאיהו אמר. דל"ל שם ושבחא בחד ואיהו כלל דשמא קדישא ע"א עכ"ל. ודי בהערה זו ועשרה הללויה אלו שבין המזמורים תחלה וסוף הם תקון כפ"ע בעולמות העליונים מתקוני התפלה לבר התקון של המזמורים וז"ל זה"ק פ' במדבר ד' ה' ע"א אתי בינ בצפרא מקבל עלי עול מלכות שמים כמה דאתמר מסדר שבחא כאנון תושבחן דקאמר עם תהלה לדוד וכלהו הללויה דאנון סדורא דעשרה תושבחן דעשרה כתרין קדישין דשמא קדישא ובגין כך עשרה אנון הללויה כו' ומאן אנון עשרה הללויה הא חמשה אנון אלא שרי שבחא בהללויה ומיין בהללויה עכ"ל. וכן בפ' תרוסה ד' ר"ב ע"ב מחלק המזמורים והללויה שביניהם לשני תקונים וז"ל וכל אנון רזין דשירין ותושבחן כל אנון רזין דהללויה עכ"ל בקיצור ודי הערה בזה.

מזמור הללו נפשי כו', הנה בתיבות הללו נפשי את ה' יכוין פ"י המלות שתיבת הללו הוא צווי שהאדם מצוה לנשמתו שתהלל ותודה את ה' וראוי לאדם לומר בהתלהבות גדול. ובתיבות אהללה ה' כחיי אומרה לאלהי בעודי יוה"ל האדם לקבל במחשבתו על עצמו בשמחה עצומה עד מאוד שיהלל ויזמר לאלהיו כל ימי חייו ככדי שיאמת בלבו מה שמוציא בשפתיו ולא יהי דובר שקרים ח"ו לפני הבורא ית"ש וידע כמוכא למעלה בארוכה בהקדמת החבור ועיי"ש.

ובפסוק אשרי שאל יעקב בעזרו שברו על ה' אלהיו. ע"פ פ"י הזה"ק יכנוס בלבו של האדם מוסר גדול להשתדל בעבודת הבורא ית"ש אף ברכבים שהם קשים לגוף ומפאת זה היצר מונע עשייתם כגון רבוי מהרת טבילה במקוה וסגופי תעניתים וביחוד להתפלל בכל עוצם כחו. כי ז"ל הזה"ק פ' ויקהל דף קצ"ח ע"א שברו על ה' אלהיו שברו ולא אמר תקותו ולא במחוננו אלא שברו א"ת שברו (ר"ל השיין שמאלית) אלא שברו (ר"ל השיין ימנית) דניחא להו לצדיקיא לתברא גרמיהו ולא תברא תכירו על תכירו וכ"ל על ד' אלהיו. עכ"ל. ודי בזה. ובתיבות ה' פוקח עורים יכוין הכוונה שמבואר לעיל בברכת פוקח עורים.

ובתיבות ה' זוקף כפופים יכוין גם הכוונה גם המסירת נפש שמבואר לעיל

ש ע ר   **פ ק ו ר י ד ז מ ר ה**   **ש ל י ש י**   **ג ז**

בפסוק סומך ה' לכל הנופלים. ובפסוק ימלך ה' לעולם אלהיך ציון ישמח האדם שמחה עצומה מאוד על שיכנה אלהותו ית"ש ויתעלה עלינו במה שאמר אלהיך ציון גם על שלא יפסוק אלהותו ואדנותו מעלינו לעולמי עד במה שאמר ימלך ה' לעולם. מזמור כי טוב זמרה, בתיבות כי טוב זמרה אלהינו ראוי לאדם לשמוח שמחה עצומה כנ"ל וליתן הודאה עצומה בלבו להבורא ית"ש ויתעלה על שזיכה אותו ג"כ לזמר ולשבח לית"ש.

ובפסוק הרופא לשבורי לב וגו', יכוין הדרש של הגמרא הקדושה שכפסוק זה מרבו על תחית המתים כי כן דרז"ל בתחלה בונה כו' ויכוין האדם במחשבתו בשמחה עצומה כמה פעמים גבורת ה' בזה כנ"ל בחתימת ברכת אלהי נשמה. ובפסוק מונה מספר לכוכבים וגו', ושני לו גדול אדונינו וגו'. יכוין האדם במחשבתו גבורות ה' בזה בשמחה עצומה. שאף שאין מספר לכוכבים הוא ית' ויתעלה מונה אותם ויודע מספרם, וז"ל הזה"ק פרשה תרומה דף קע"א ע"ב מונה מספר לכוכבים לכלם שמות יקרא אי כל בני עלמא מיומא דאתברי אדם יתכנשון לממני כוכבים לא יכלין לממני כד"א וספור את הכוכבים אם תוכל לספור אותם, וקב"ה מה כתיב ב' מונה מספר לכוכבים כלום שמות יקרא מ"ט בנין דכתיב גדול אדונינו ורב כח וגו', כמה דלית מספר לכוכבי שמיא בר מיני', אוף הכי איהו כתיב ב' ולתבונתו אין מספר, ת"ח כתיב המוציא כמספר צבאם וגו' בלהו חיילין ומשריין וכוכביא קב"ה אפי' לון בשמא כל חד וחד לא גרע אפי' חד, עכ"ל. ובוודאי ראוי לאדם להתייב לבו אל שמחה עצומה עד מאוד על גדול אלהותו ית"ש ויתעלה. ובתיבות את המיתלים לחסדו וכו' על יציאת השכינה מהגלות ועל ביאת המשיח ויכניס בלבו תשוקה גדולה ותולעת עצומה ע"ז וכמדתה שכוונה זו ראיתי בספר. ובפסוק שבחי ירושלים וגו' ראוי לאדם לשמוח שמחה עצומה כאלהותו ית"ש ויתעלה כנ"ל.

ובפסוק ישלח דכרו וימסם ישב רוחו יזלו מים, ראוי לאדם לחשוב שבעת החורף יהי' על הארץ כפור כאפר יפור זורם מים נצמתו וקודרים מני שלג וברגע קמן עד מהרה ירוץ דכרו ויעבר אלהים רוח על הארץ וישקו המים כמשק גבים נחל שוטף ונוזלים מן הגגות והמס ימס כדונג הקרח הגדול והכפור גבורת ה' גבורות ה' בזה. ובפסוק מגיד דבריו ליעקב וגו' יכניס האדם שמחה עצומה בלבו שבחר ית"ש ויתעלה אותנו לחלקו וגדלו ונתן לנו תורתו הקדושה וחקיו ומשפטייו. מזמור הללו את ה' מן השמים ראוי לזמר בהתלהבות יותר עצומה כי מזמור זה עיקר פסוקי דזמרה לפי פרשי' בגמרא דשבת ובמזמור זה רמזים עולמות עליונים ונעלמים מאוד כנודע להמעיין בזה"ק ובכתבי האר"י ז"ל. והאדם בעולם השפל כזה מצוה לעולמות הקדושים העליונים שיהללו וישבחו להבורא אים ב"ה וכ"ש זכרו לעד כי תיבות הללוהו הוא ציווי. ובתיבות חק נתן ולא יעבור יכוין בשמחה עצומה גבורות ה' בזה שלא שינו את תפקידם לעולם מה שחקק להם הבורא יתברך שמו ויתעלה במעשה בראשית כפרשי' יחשוב גבורות ה' בזה. ומן פסוק הללו את ה' מן הארץ וגו' מצוה האדם לכל הברואים של עולם התחתון שיהללו להבורא ית"ש ויתעלה. ובתיבות לבני ישראל עם קרובו יתלהב לב האדם ויתן הודאה עצומה במחשבתו להבורא ית"ש על שבחר אותנו ונקראים עם קרובו וישמח בזה שמחה עצומה. מזמור שירו לה' בפסוק ישמח ישראל בעושיו בני ציון יגילו במלכם חיוב על האדם שיכניס שמחה גדולה ועצומה בלבו עד מאוד על שיש לו אלהו גדול גבור ונורא ומלך גדול כזה ולא יתיה חיו דובר שקרים יודע כמובא

למעלה בארוכה בהקדמה יעיש, ובגודל ההתלהבות לבו בשמחה עצומה זו ראוי לקבל עליו מסירת נפש על קיה להראות גודל אהבתו ביוצרו ובוראו יתיש ויתעלה. מזמור הללו אל בקדשו כמזמור זה ראוי להתלהב לבו אל שמחה עצומה יותר כי הוא גיכ עיקר פסוקי דזמרה לפי פרש"י הנ"ל, ובתיבות הללוהו כנכורותיו יכוין בשמחה עצומה מי ימצל גבורות ה' שעושה אף בעולם השפל בכל רגע. ובתיבות הללוהו כרוב גודלו יחשוב בשמחה עצומה מגדולתו ורוממותו הגדולה בעולמות שברא עד אין קץ למספרם וכולם מגדלים ומפארים ומשבחים אותו יתיש ויתעלה זכרו לעד. בפסוקים של ברוך ה' לעולם אמן כו' ראוי להתלהב לב האדם אל שמחה עצומה באלהותו יתיש ויתעלה ובתיבות וימלא כבודו את כל הארץ ראוי לאדם להעלות על לבו צער גדול ועצום מאוד על חילול כבודו ית' ויכוין שע"י מסירת נפש יתגדל ויתקדש שמו הגדול בכל העולמות ואח"כ יאמר אמן ואמן ויכוין כונה עצומה כמתשבתו מקירות לבו מאוד כזה הלשון אמן ואמן שימלא כבוד ה' את כל הארץ ויתגדל ויתקדש שמו הגדול בכל העולם.

פסוקי ויברך דוד כו', שבה גדול הוא מאוד מאוד מורה על אלהותו יתיש ויתעלה ועל ממשלתו בכל העולמות ושהוא מחיה כל העולמות ובפסוק לך ה' הגדולה ראוי לאדם להפסיק בין תיבה לתיבה ולהכניס בלבו שמחה עצומה על כל שכחי הנזכרים בפסוק זה כי בפסוק זה רמז דוד הע"ה מרות וספירות העליונים הקדושים כנודע להמעיין בספרים, ובתיבות ובירך לגדל ולחזק לכל ראוי לאדם להתפלל בלבו תפלה עצומה שיחזיק לבו ולבב כל ישראל לעבודתו יתיש, ובתיבת ועתה אלהינו מודים אנחנו לך ומהללים לשם תפארתך אתה הוא ה' לברך כו', ראוי לאדם לומר אותם במתון ובנחת ולהכניס שמחה עצומה בלבו על גודל אלהותו יתיש ויתעלה ועל שבתר אותו להודות ולהלל לשם תפארתו, ובתיבות אתה הוא ה' לברך כו' ראוי לאדם לקבל על עצמו מסירת נפש להראות אמתת אמונתו בהאמנת יחודו יתיש ויתעלה זכרו לעד. ובתיבות אתה עשית את השמים שמי השמים כו', ראוי לאדם לכוין אני מאמין באמונה שלמה ואמתית שכראת עולמות עליונים לאין קץ ומספר ותכלית אף שלא נאמר מפורש במקרא זה ויתלהב האדם בשמחה עצומה באלהותו יתיש ויתעלה כאמירת התבות עד שירת הים.

פרק ששי

הנה נא הואלתי וגמרחתי כדעתי טרם אחלה לרבר בכיאוור השירה הזאת עד תמם על מדר הפסוקים זו הדרך ישכון הערה, להתיב לבות בני אדם אל כוונה הישרה. כמלוא אורה מאורות ספוני מאמרי הזה"ק זולת מה שנמצא בספרים מגודל מעלתה שמכפרת כל עונותיו של אדם וז"ל זה"ק פ' בשלח ד' גיד ע"ב תנינן כל בר נש דאמר שירתא דא בכל יומא ומכוין בה זכי למימרא לימנא דאתי דהא אית בה עלמא דין. ואית בה עלמא דאתי. ואית בה קשרי מהימנותא ואית בה יומא דמלכא משיחא עכ"ל ועוד שם ז"ל ויאמרו לאמר דא הוא לדרי דרין בגין דלא יתנשי מניה לעלמין וכל מאן דוכי להאי שירתא בהאי עלמא זכי לה מעלמא דאתי וזכי לשבחא בה ביומי דמלכא משיחא בחדוותא דקבי"ה דכתיב לאמר, לאמר בההוא זמנא. לאמר בארעא קדישא בזמנא דשרו ישראל בארעא. לאמר בגלותא. לאמר כפורקנא דלחון דישאל, לאמר לעלמא דאתי. ובפי תרומה דף קל"א ע"ב ז"ל בההוא זמנא דמסיימי ישראל שבחי דאנן

ש ע ר פ ס ו ק י ד ז מ ר ה ש ל י ש י נ ט

תשבתן רדוד כדון תושבתחא דשירתא דימא כמה דאוקימנא כו' והאי תושבתחא מעלי' מכל שאר תושבתן דעלמא כו' בגין דא בעי בינ' לשוואה רעותיה כהאי שירתא וכל מאן דזכי לה כהאי עלמא זכי למסמי למלכא משיחא בתקוני ההוא כחרא וכחגורו זייני' וזכי לשבתא האי שירתא תמן והא אוקימנא מלי עכ"ל. ובפ' בא ד' מ' ע"ב ז"ל כל בינ' דאשתעי ביציאת מצרים ובההוא ספור חדי בחדוה זמין איהו למחדי בשכינתא דעלמא דאתי דהוא חרו מכלא דהאי איהו בינ' דחרי במארי'. וקביה חדי בההוא ספור, בו' שעתא כניש קביה לכל פמלי' דלי' ואמר לון זילו ושמעו ספורא דשבתא דילי' דקא משתעו בני וחדון כפורקני כו' עכ"ל בקיצור ובהגדה של פסח אעתיק בעזיה המאמר בשלימות. הנה עיניכם הרואות את כל המאמרים הנ"ל והאמת יורה דרכו והשכל תעיד ע"ז שכל הפלגת מאמרי הזה"ק הנ"ל באמירת השירה וסיפור השבח של הכורא ית' ויתעלה שבה אינו במי שאומר רק התיבות של השירה בפיו ובשפתיו לבד ולא שם לבו כלל אל ההודאה ושבת להבורא ית' ויתעלה כעת אמירת התבות בפיו על התשועה הגדולה והנפלאה שעשה לנו אז על הים והצילנו מיד המצרים ועל נפלאותיו וגבורותיו היוצאים מדרך המכע שהן הראנו ה' אלהינו את כבודו ואת גדלו אז אין זה כלום. כודאי גודל הפלגת אמירתו בכל יום, הוא כדי לזכור ולספר בתמידות גודל גבורותיו ונפלאותיו אשר עשה לכל עם הישראלי במצרים ועל הים ובעת הספור יגיד וישמח ישראל בגודל אלהותו ית' ולתת שבת והודאה לשמו יתברך בלבו וכמתשבתו ע"ז כמפורש בלשון מאמרי הזה"ק הנ"ל בפ' בשלח ביאר בצחות לשונו הקדוש תנינן כל בינ' דקאמר שירתא דא בכל יומא ומכוין בה זכי כו'.

ובפ' חרננה חלק לשון של זהורית להזהיר בגין דא בעי בינ' לשוואה רעותי' כהאי שירתא כו' וספרש ויציא ג"כ בפ' בא שהעיקר היא החדוה והשמתה של האדם בשעת הספור כנ"ל שם ובההוא ספור חרו בחדוה כו' והחדוה והשמתה אינה כי אם בלב. וע"כ מהראוי לאדם אשר נתן לו ה' חכמה ותבונה לדעת לעשות כוונה כוללת בעת ישיר את השירה הזאת עלי באר ענין השבח של בוראנו ית' הנאמר בפסוק לכיין בו וליתן הודאה עצומה במחשבתו ע"ז דהיינו בכל פסוק שמדבר בענין תשועה לישראל ושפטים במצרים יתן האדם כמחשבתו הודאה עצומה בזה הלשון בקצור אני נותן לך ית' שבת והודאה ע"ז אך תהיה ההודאה זו בכל עוצם כחו ומעומקא דלבא ובשמתה רבה ועצומה עד מאד ובאיזה פסוק שמדבר מאיזה גבורה נפלאה מנפלאות הבורא ית' ויתעלה כגון בפסוק וירא ישראל את מצרים מח על שפת הים שפלטן הים על שפתו אשר על עבר פניהם וכגון פסוק וברוח אפיך נערטו מים נצבו כמו נד נזלים וגו' וכיוצא יחשוב כמה פעמים גבורות ה' גבורות בשמתה עצומה מאוד ובכל עוצם כחו ונמצא בספרים שצריך האדם לדמות בעצמו בשעת אמירת שירה זו כאלו הוא יצא ממצרים ועומד על שפת הים ומזמר שירה זו עם כלל ישראל או בודאי בוער לבו בקרבו מילא אל הודאה עצומה בשמתה עצומה להבורא ית'. ונחזור לראשונות אל הכוונה הכללית הנ"ל בכדי שיעלה לזכרון תמיד אל האדם והוא בפסוק שמדבר בענין תשועה לישראל יחשוב כמחשבתו בזה"ל אני נותן לך ית' שבת והודאה ע"ז ובפסוק שמדבר באיזה גבורה נפלאה מנפלאות הבורא ית' ויתעלה יחשוב כמחשבתו בזה"ל גבורות ה' גבורות ה' ודי בהערה זו.

פרק שביעי

אחר הודעי אליך אחי ורעי הערות הוה"ק והכונה הכוללות אבינה לאחריהם איכה ירדוף לבב אדם בהתלהבות הכוונה הראוי' בשירה הזאת עד תומם על סדר הפסוקים בעז"ה.

בתיבות ויאמינו בה' ראוי לאדם לכוון בלבו ובמחשבתו כזה"ל אני ג"כ מאמין באמונה שלמה באמתית אלהותו ית"ש ויתעלה וראוי תיכף ומיד לקבל על עצמו מסירת נפש על ק"ה להראות אמתת אמונתו. ובמשה עבדו, ראוי לכוין בשמחה עצומה כזה"ל ואני ג"כ מאמין בכבודתו ובתורה הקדושה שנתנה על ידו ואני מקבל עלי ללמוד וללמד לשמור ולעשות תורתו הקדושה. או ישיר משה, יכוין שאני מאמין בתחית המתים לעתיד כמשרי"ז שר לא נאמר אלא ישיר מכאן כו'. אלהי אבי וארוממנהו, מפאת גודל החשוקה הנוער בלבו בגודל אלהותו ית"ש יקבל על עצמו מסירת נפש בציור וכזה יתרומם שמו ויתעלה ככל העולמות כי כמה יוכל לרומם ליתכרך שמו ויתעלה באותו רגע שאמר וארוממנהו אך במסירת נפש במחשבתו שעל ידי עבודה זו ית"ש מתרומם ויתעלה ומתקדש בכל עולמות עליונים ותחתונים. בפסוק ה' איש מלחמה ה' שמו, יכוין פרש"י בחומש וישמח שמחה עצומה באלהותו ית"ש ויתעלה. בפסוק וברוב גאוניך תהרום קמיוך, ישמח במחשבתו שמחה רבה ועצומה על גודל אהבתו ואיך לא תלהב לב האדם כזה לאהבת הבורא ית"ש ויתעלה. פסוק וברוח אפיך נערמו טים נצבו כמו נד נזלים איתא במדרש שקמו הט"ם כחומה גבוה כמה טאות פרסאות למעלה עד שראו כל מלכי מזרח ומערב אותן החומות של ט"ם, וגם אז נבקע כל מימות שבעולם ואף ט"ם שבכלים ואיך לא יתלהב לב האדם אל ההודאה עצומה במחשבתו על גבורותיו ונפלאותיו הגדולים והנוראים ההם בעת שאומר התבות המורים ע"ז ולכוין במחשבתו כמה פעמים גבורות ה' בשמחה עצומה. ובתבות נאדר בקדש יכוין האדם פ"י הפשוט של התיבות כפי שת"א את אדיר בקודשא. ובתבות נורא תהלות יכוין מה שפרש"י בחומש יראוי מלהגיד תהלותיך פן ימעטו כמ"ש לך דומ"י תהלה, ולא יאמר כפיו ובשפתיו לבד כי הוא שבה גדול ועצום מאוד לפי פ"י רש"י. ובתבות עושה פלא ובתבות תכלעמו ארץ יכוין במחשבתו בשמחה עצומה גבורות ה' גבורות ה'. ובתבות נחית בחסדך עם זו גאלת, יתן האדם במחשבתו הודאה עצומה בשמחה רבה להבורא ית"ש על הגאולה שגאל אותנו מארץ מצרים. ובתבות נהלת בעוז אל נוח קדשך, יתן במחשבתו ג"כ הודאה עצומה לית"ש על שהביא אותנו לארץ הקדושה ונתן אותה לנו למורשה ירושת עלמין. ובפסוק שמעו עמים ירגזו וגו' עד כל יושבי כנען, יכוין ויכנים במחשבתו שמחה גדולה ועצומה עד מאוד על שבעת ההוא נתגדל ונתקדש שמו הגדול יתכרך בכל העמים אשר ישמעון את שמעו בכל גבורותיו ונפלאותיו אשר עשה בכל ח"ץ מצרים לסוסיו ולרכבו אשר הציף את מי ים סוף על פניהם כרדפם ואשר עשה במדבר וע"כ נפל עליהם אימתה ופחד ומפני הדר גאונו רגזו וחלו ונבהלו ורעדו ונמוגו כולם וישמח בזה כשמחת הבן חביב על גדולת אביו. ודי הערה בזה. ובתבות עד יעבור עמך ה', ישמח שמחה רבה ועצומה במחשבתו על שאבותינו הקדושים נכחרו להקרא בשם עם ה' ית' ויתעלה. ובתבות עם זו קנייה, יכוין כמו שפרש"י בחומש שפ"י חבכת וישמח ג"כ כנ"ל. ובפסוק מקדש אדני כוננו ידוך, יתפלל במחשבתו ברוח נשברה שיבנה בהמ"ק ב"ב ותשרה שכינה הקדושה בתוכו. ובפסוק ה' ימלוך לעולם ועד ישמח שמחה רבא ועצומה

ש ע ר פ ס ו ק י ד ו מ ר ה ש ל י ש י ס א

עד מאוד במלכותו יתיש הנצחית. ובתבות כי לה' המלכות וגו' והיתה לה' המלכות וביחוד בפסוק והיה ה' למלך על כל הארץ יכנים בלבו שמחה כנ"ל. ויזהר לומר פ' ה' ימלך שנים מקרא ואחד תרגום. גם יזהר לומר פ' כי בא סוס פרעה. ומאוד מאוד ראוי לזהר בכל הכוונות הנ"ל. ובודאי אם ישים אדם עליו נפשו ולבו בזה תבא הכוונה ממילא באמירת התבות ויוכל להתפלל עם הצבור אחר ההרגל אך יכוין לתת בזה נחת רוח ליוצרו ובוראו יתיש ויתעלה כי זה כל האדם כפי שהארכתי בזה בשער האי, אחי ורעי אהובי נפשי אמירת התבות בלבד זולת כוונת הלב בודאי אינו נחשבת לשירה כלל ולא ה' מתפאר הזהיק בכמה מקומות בגודל מעלתה כנ"ל באריכות קצת. ודי בהערה זו.

ישתכך שמך כו', גודל מעלת השבח הגדול והנפלא הזה מכוא בזה"ק פ' תרומה ר' קליב ע"ב ווי"ץ כיון דמטי בינן לישתכח גטל הקביה ההוא כתרא ושוי לוי קמי' וכי שריאת לאתתקנא למיתי קמי מלכא עלאה ואצטרך לאכללא לה בתליסר מכילין עלאי (פ"י בייג מדות עליונות) דמנהון אתכרכת ואנון תליסר בוסמין עלאין כד"א נרד וכרכום קנה וקנטון וגו' והני אנון, שיר ושכחה הלל, וזמרה, עז, וממשלה, נצה, גדולה, וגבורה, תהלה ותפארת, קדושה, הא תריסר, ולבחר לחברא לה בהריהו ולומר ומלכות בנין דאיהי מתברכא בנייהו, ועל דא אצטרך בשעתא דאחכילת בנייהו לשוואה לבא ורעותא בהאי ולא לאשתי כלל דלא לפסוק בנייהו, ואי פסיק בנייהו, מתחות גדפי כרוביא נפיק חד שלהובא וקרי בחילא ואמר פלני' די פסיק גאותא דקביה ישחצי ויתפסק דלא יחמי גאותא דמלכא קדישא כד"א וב"י יראה גאות ה' בגין דאנון תליסר אינון גאות ה'. מכאן ולהלאה אל ההודאות וכו' דא מלכה עלאה די שלמא כלל דילי' בגין דכל הני שבחין אינון לגבה דכ"י כד משתכחא במשריתא דלתתא כד"א שיר השירים אשר לשלמה למלכא דשלמא דילי'. מתמן ולהלאה יוצר אור ובורא חשך עושה שלום ובורא את הכל והא אתערנא ב' ואתערנו חכרי' דהני אנון תקונין דעלמא עלאה, עכ"ל. הנה זה המאמר קונה בינה לאדם גודל מעלת השבח הזה כי כל תיבה ותיבה משבח זה מרמז לעולם עליון קדוש ונורא מאוד, ובשעה שמזכיר האדם השמות שלהם ככוונה עצומה מעורר למעלה כל עולם ועולם כנ"ל בפרקים הקודמים. והנה אף שנמצא בספרים בשם הזה"ק שצריך לומר כל ה"ג שבחים אלו כנשימה א' אינו מוכרח כלל מלשון הזהר. ובתיבת אל מלך גדול בתשבחות יכוין האדם במחשבתו בשמחה עצומה שאין יכולת בכל ברי' לספר כל שבחיו יתיש. ובתיבות אל ההודאות יכוין ג"כ בשמחה עצומה שאין בכל ברי' יכולת לספר כל הודאותיו. ובתבות אדון הנפלאות יכוין ג"כ בשמחה עצומה שאין בכל ברי' יכולת לספר כל נפלאותיו שעושה בכל עת ורגע ובתיבות הכוחר בשירי זמרה יתן בלבו שבת והודאה עצומה לית"ש בשמחה רבה ועצומה על שבוחר בנו לומר לשמו הגדול. מלך אל חי העולמים. די תיבות אלו לא יאמר אותם האדם במהירות בפיו ובשפתיו לכד רק יכוין בכל תיבה כונתה הראויה והוא בתבת מלך יכוין בשמחה עצומה שאתה מלך גדול ונורא. ובתבות אל יכוין בשמחה עצומה שאתה אלהינו תקיף ובעל היכולת וישמח שמחה עצומה באלהותו יתיש ויתעלה. ובתיבות חי העולמים יכוין במחשבתו אני מאמין באמונה אמיתית שאתה מחי' כל העולמות עליונים ותחתונים וישמח שמחה עצומה בגודל אלהותו יתיש ויתעלה וזכרו לעד, ובעניית אמן יכוין אמן שראוי וישר להלל ולשבח אותך יתברך שמך בשבחים אלו ויכוין כוונה זו של אמן ג"כ בשמחה עצומה עד מאוד. ע"כ מתקוני תפלות של עולם היצירה.